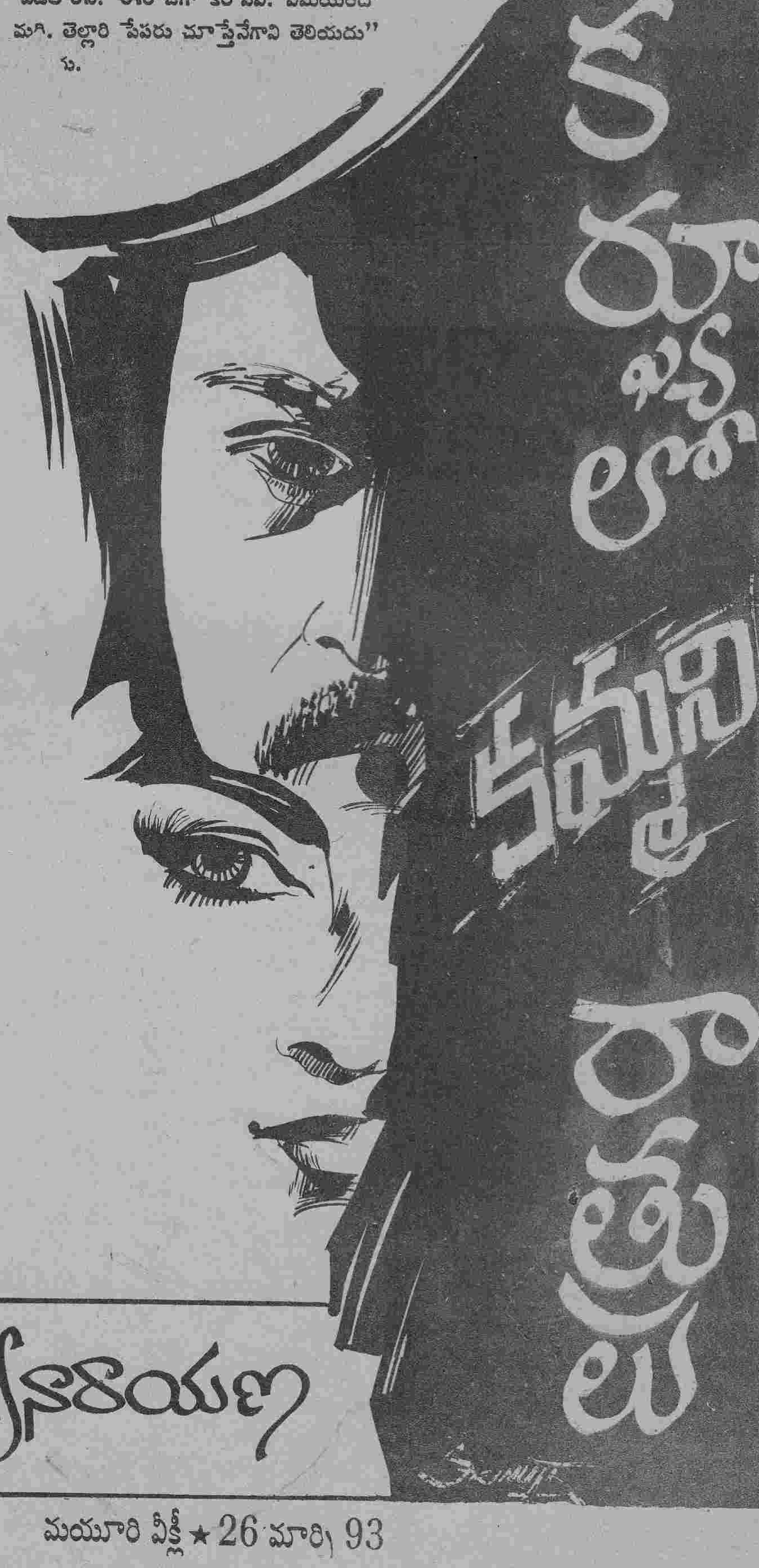

ప్రతీ ఆదివారం ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి సినిమాకు వెళ్లడం నాకలవాటు. ఆరోజు "ఏంటి బావా మరీను" ఫస్టుషో చూసి ఇంటికి వచ్చేను. ఇల్లంతా సందడిగా వుంది. ఎవరో అపరిచిత పిల్లలు హాలులో క్యారమ్స్ ఆడుతున్నారు. మా తమ్ముడు, చెల్లెలు దేనికోసమో పోట్లాడుకుంటున్నారు. కాళ్లు కడుక్కొని కిచెన్‌లోకి వెళ్లేసరికి మా అమ్మతోపాటుగా ఇంకో ఆంటీ కూడా వుంది. వెనక్కి రాబోతుంటే "వచ్చావా రవీ! రా... ఈవిడ శారద గారని భవాని నగర్ లో వుంటారు. వీడు మా పెద్దబ్బాయి రవి" మా అమ్మ ఆమెతో చెప్పింది.

"ఏం చదువుతున్నావ్" ఆంటీ నన్నడిగింది. నా వంక నవ్వుతూ చూస్తూ.

"బి.కాం. ఫైనల్" అన్నాను సిగ్గుతో తలొంచుకుని.

"బాగా చదువుతున్నావా?" మళ్లీ ఆంటీ

"ఆ" అంటూ అక్కడ నించి వచ్చేశాను.

మా నాన్నగారు ఎప్పుడు వచ్చారో హాల్లో కూర్చున్నారు. నేను వెళ్లి ప్రక్కనే కూర్చున్నాను.

నాకు మా యింట్లో పూర్తి స్వాతంత్ర్యం వుంది. ఎందుకంటే చిన్నప్పటి నుండి నేను ప్రతీ క్లాసులోనూ ఫస్టే. నన్ను మా నాన్నగారు కొడుకుగా కాక ఒక మంచి స్నేహితుడిగా చూస్తారు.

"రాజగోపాల్ అంకుల్... అదేరా మా ఆఫీసులో UDC. మనింటికి కూడా రెండు మూడు సార్లు వచ్చారు" అన్నారు నాన్నగారు సంభాషణ ప్రారంభిస్తూ.

"ఆ... ఎరుగుదును... ఏమయింది?" ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలని నాలో ఆతృత.

"ఏం జరగలేదు. ఆయన భార్య పిల్లలూను వీళ్లు. ఈరోజు వచ్చారు. ఆయనకు అర్జంటుగా వూరెళ్లాల్సి రావడం. అసలే దేశం బాబ్రీమసీదు గొడవల్తో అల్లకల్లోలంగా వుండడం, వీళ్లు అందునా ఓల్డు సిటీ వాసులు కావడంతో ఇక్కడ వుంటారని దింపి వెళ్లారు. నాలుగయిదు రోజులు మనింట్లోనే వుంటారు" క్లుప్తంగా చెప్పారు నాన్నగారు.

"అవును బయట ఎక్కడ చెప్పుకున్నా కర్ఫ్యూ పెడతారనే. ఈరోజేగా కరసేవ. ఏమయిందో మరి. తెల్లారి పేపరు చూస్తేనేగాని తెలియదు" న.

వి.వి. సూర్యనారాయణ

"అవున్రా. దేశం భ్రష్టుపట్టిపోయింది. ఎప్పుడు ఏం జరుగుతుందో కూడా వూహించలేనంతగా మారిపోయింది" నిట్టూరుస్తూ నాన్నగారు.

"భోజనాలకు లేవండి. అందరకూ వడ్డించేస్తాను" వంటింట్లోంచి అమ్మ పిలవడంతో లేచి నేను బట్టలు మార్చుకుని వచ్చాను.

భోజనాల తతంగం పూర్తయింది. "దేశంలో ఏం జరుగుతోందో తెలుసుకుందామంటే ఉన్న టీవీ కాస్తా రిపేరుకిచ్చారు" అంటూ అమ్మ.

"రేపైనా తీసుకొస్తే బావుణ్ణు లేకుంటే కర్ఫ్యూ పెడితే తోచి చావదు" మనసులోనే అనుకున్నాను.

అందరికీ హాలులో పక్కలు ఏర్పాటయ్యాయి. కాస్సేపు కబుర్ల తర్వాత నిద్రలకు ఉపక్రమించాం.

మర్నాడు బాబ్రీమసీదు నేలమట్టమవడంతో దేశమంతా అల్లర్లు, షరా మామూలే. పాత బస్తీలోనూ కత్తిపోట్లు — కర్ఫ్యూ.

అల్లర్లు జరగని ప్రాంతాలు కూడా భయంతో నిర్మానుష్యంగా తయారయ్యాయి. పోలీసుల విస్తృత గస్తీతో భయం, భయంగా ఏ నిమిషంలో ఏం జరుగుతుందో తెలియని సస్పెన్సు.

మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక హాల్లో కూర్చున్నాం. నా ప్రక్కనే ఆంటీ.

"ఆంటీ మీరు ముందు రావడం మంచిదయింది" అన్నాను ఆమె వైపు చూస్తూ.

"అవును రవీ. నాకసలే భయం. అందులోనూ ఈ పిల్లలతో ఒంటరిగా ఉండిపోయి వుంటే... హమ్మో తల్చుకుంటేనే భయంగా వుంది" గుండెలపై చెయ్యివేసుకుని నా వైపు చూస్తూ అంది.

ఆంటీ చాలా అందంగానే వుంటుంది. ముగ్గురు పిల్లల తల్లిలా అసలు వుండదు. నాలో నేను అనుకున్నాను.

మళ్లీ రాత్రవ్వడం — మామూలుగా భోజనాలు, తర్వాత పడక.

★ ★ ★

ఏదో మెత్తని స్పర్శ... కళ్ళు విప్పినా కనిపించని కటిక చీకటి.. "కరెంటు పోయిందేమో?" అనుకున్నాను.

నన్ను దగ్గరగా లాక్కుంటోందా ఆకారం. నేను చెయ్యి వేసి తడిమాను. ఎవరూ? ఆంటీనా... ఏమిటి చేస్తోంది. ఆమె స్పర్శతో నాలో ఎన్నడూ కలగని ఆవేశం. ఒక వింత కోరిక... ఎన్నడూ చవిచూడని మధురానుభూతి.

జూహీని ప్రేమిస్తున్న సునీల్

లుటేరే చిత్ర నిర్మాత సునీల్ దర్శన తన చిత్రంలోని హీరోయిన్ జూహీచావ్లాపై మోజు పడ్డాడు. పొద్దస్తమానూ జూహీ చుట్టూ తిరుగుతూ కన్పిస్తున్నాడట. చిత్రంలో జూహీ పేరు అంజలి అని వుంటే తను కూడా జూహీని అంజలీ అనే సంబోధిస్తున్నాడు. ఆమె కళ్ళు చూసి మోహించి, మైమరచి కవితలు కూడా రాసేస్తున్నాడు. ఇంకా చెప్పకూడనివి ఎన్నెన్నో చేస్తున్నాడో ఏమో?

ఎంత చేస్తే ఏం లాభం చిత్రషూటింగ్ అయిపోగానే జూహి మళ్ళీ కన్పిస్తుందా అతనికి?

ఆమె చేతులు నన్ను ఎక్కడెక్కడో తడుముతున్నాయి. ఆమె వేడి ఊపిరి నా ముఖానికి తగులుతోంది. నాకు వళ్లంతా ఒకటే గిలిగింత. "ఆంటీ ..." నెమ్మదిగా పిలిచాను.

"ఊ..." చిన్నగా మూల్గు.

"ఆంటీ..." మళ్లీ నేను.

"అబ్బ... రవీ... రా... దగ్గరగా రా" అంటూ తమకంగా నన్ను తనమీదకు లాక్కుంటోంది.

"అది కాదాంటీ... నేను" పూర్తిగా నన్ను చెప్పనివ్వకుండా తన నోటితో నా నోరు మూత పడిపోయింది. నన్ను లతలా అల్లుకు పోసాగింది. నాలో ఆత్రం. ఎప్పుడూ చవిచూడని అవకాశం నాకు కలిగిస్తోంది. నేను ఏంచేయాలి. ఈ అవకాశాన్ని సద్వినియోగ పరచుకోవాలా? నాలో లెక్కలేనన్ని ప్రశ్నలు.

ఆమె చేష్టలతో నా ఆలోచనలు ఆగిపోయాయి. ఆమె చేతులు వెచ్చగా నా తొడల్లో గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి. నిద్రాణంగా వున్న కోర్కెలు పురివిప్పి నాట్యమాడసాగాయి.

ఆమె బిగి సడలని అవయవ పొంకం బింకంగా నా శరీరాన్ని తాకుతోంది. ఊర్పులు నిట్టూర్పుల మధ్య కాలం స్తంభించిపోయింది.

"కరెంటు పోవడం మంచిదయ్యింది కదూ" నెమ్మదిగా నా చెవిలో అంది.

నాకు ఎంతో సిగ్గు... తప్పుచేశానేమోనన్న భావన నన్ను మాట్లాడనివ్వటం లేదు. అంత చీకటిలో కూడ ఆమె వైపు చూడలేకపోతున్నాను. ఇటు వైపు తిరిగాను. మానాన్న గారి గదిలో బెడ్ లైట్ కాంతి తలుపు సందుల్లోంచి కనపడుతోంది. అయితే కరెంటు పోవడం? ఇదంతా ఆంటీ పని... కావాలని తానే లైటు తీసేసి నన్ను... తలుచుకోగానే సిగ్గు ముంచుకొచ్చేసింది.

"ఏమిటి ఆలోచన" నన్ను తనవైపు త్రిప్పుకుంటూ ఆంటీ.

"ఏమీ లేదు" సిగ్గుగా నేను.

నా చేతిని తన ఎదపై వేసి హత్తుకుంటూ "బావుంది కదూ?" మత్తుగా అంది.

... ...

"మాట్లాడు... నీకిది ముందు తెలుసా?"

"నామీద కోపమా రవీ... ఏం చెయ్యను? నిన్ను చూసినప్పటి నుంచీ నాలో తెలియని ఆవేశం... బలీయంగా నీతో గడపాలనే కోర్కె కలగడం అది నా తప్పుకాదు... అయినా నీకు తెలియని రుచిని చూపించాను. సంతోషించాలి గాని కోపమెందుకు" అంటూ తన చేతిని తిరిగి నా తొడలకు తాకించింది.

ఆవేశం మళ్లీ నాలో బుసలు కొట్టింది. అర్ధరాత్రి ఆలోచనలకు స్వస్తి చెప్పి ఆమెను హత్తుకుపోయాను.

★ ★ ★

వారం రోజుల తర్వాత కర్ఫ్యూ సడలింపు, రాజగోపాల్ అంకుల్ రావడంతో ఆంటీ వెళ్లిపోతుందనే ఆలోచన నాలో దిగులు రేపింది.

వారం రోజులుగా నన్ను సుఖపెట్టిన ఆంటీ నన్ను విడిచి వెళ్లిపోతోందంటే బాధ కాక ఆనందం ఎలా కలుగుతుంది.

వెళ్తూ వెళ్తూ ఆంటీ అంది "మళ్లీ కర్ఫ్యూ పెట్టే వరకూ ఆగు" అని.

అది తల్చుకున్నప్పుడల్లా ఆనందం నిజంగా మళ్లీ కర్ఫ్యూ వస్తే బావుణ్ణు అనిపించడం నాలాంటి అనుభవం పొందిన వాళ్లకి కలగడం సహజమే మరి.